

હું તો જાણું છું ને !

— ડૉ. આઈ. કે. વીજળીવાળા

સવારના નવ વાગ્યાની આસપાસનો સમય હતો.

પોતાના હાથના અંગૂઠા પર લીધેલા ટાંકા કઢાવવા માટે એક દાદા પરદેશના એક નર્સિંગહોમનાં વેઈટિંગરૂમમાં બેઠા હતા. ડ્યુટિ પરની નર્સ પોતાના કામમાં થોડી વ્યસ્ત હતી. પોતે ઉતાવળમાં છે એવું દાદાએ નર્સને એકાદ—બે વખત કહ્યું એટલે નર્સે એમનો કેસ હાથમાં લીધો. દાદાના અંગૂઠા પરનો ઘા જોયો, બધી વિગત જોઈ. એ પછી એ નર્સે અંદર જઈને ડૉક્ટરને જાણ કરી. ડૉક્ટરે દાદાના ટાંકા કાઢી નાખવાની નર્સને સૂચના આપી.

નર્સે દાદાને ટેબલ પર સૂવડાવ્યા. પછી પૂછ્યું, ‘દાદા ! તમારી ઉતાવળનું કારણ હું પૂછી શકું ? કોઈ બીજા ડૉક્ટરને બતાવવા માટે જવાનું છે ?’

‘ના બહેન ! પરંતુ ફલાણા નર્સિંગહોમમાં મારી પત્નીને દાખલ કરેલી છે. એની સાથે નાસ્તો કરવાનો સમય થઈ ગયો છે. છેલ્લાં પાંચ વરસથી સવારે સાડા નવ વાગ્યે એની જોડે જ નાસ્તો કરવાનો મારો અતૂટ ક્રમ રહ્યો છે. છેલ્લાં પાંચ વરસથી એ નર્સિંગહોમમાં મારી પત્ની દાખલ થયેલી છે.’

‘પાંચ વરસથી ? શું થયું છે એને ?’ નર્સે પૂછ્યું.

‘એને સ્મૃતિભ્રંશ—અલ્ઝાઈમર્સનો રોગ થયેલો છે.’ દાદાએ જવાબ આપ્યો.

મોં પર સહાનુભૂતિના ભાવ સાથે નર્સે ટાંકા કાઢવાની શરૂઆત કરી. એકાદ ટાંકાનો દોરો ખેંચતી વખતે દાદાથી સહેજ સિસકારો થઈ ગયો એટલે એમનું ધ્યાન બીજે દોરવા નર્સે ફરીથી વાત શરૂ કરી, ‘દાદા ! તમે મોડા પડશો તો તમારાં પત્ની ચિંતા કરશે કે તમને ખિજાશે ખરા ?’

દાદા બે ક્ષણ નર્સ સામે જોઈ રહ્યા. પછી બોલ્યા, ‘ના ! જરા પણ નહીં. એ ચિંતા પણ નહીં કરે અને ખિજાશે પણ નહીં. કારણ કે છેલ્લાં પાંચ વરસથી એની યાદશક્તિ સંપૂર્ણપણે ચાલી ગઈ છે. એ કોઈને ઓળખતી જ નથી. હું કોણ છું એ પણ એને ખબર નથી !’

નર્સને અત્યંત નવાઈ લાગી. એનાથી પુછાઈ ગયું, ‘દાદા ! જે વ્યક્તિ તમને ઓળખતી પણ નથી એના માટે તમે છેલ્લાં પાંચ વરસથી નિયમિત નર્સિંગહોમમાં જાઓ છો ? તમે આટલી બધી કાળજી લો છો, પરંતુ એને તો ખબર જ નથી કે તમે કોણ છો ?’

દાદાએ નર્સનો હાથ પોતાના હાથમાં લઈ હળવેથી કહ્યું, ‘બેટા ! એને ખબર નથી કે હું કોણ છું, પરંતુ મને તો ખબર છે ને કે એ કોણ છે ?’

દાદાની આંખોના ખૂણામાં ભીનાશ આવી ગઈ અને નર્સની આંખોમાં આંસુ !

